

E. O.

VORANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
Benedek Elek

40

Biblioteca Universităţii din Cluj

Cluj

2. plec.

KONIG-KAYER OMAR

Sétál a herceg

Irta: DSIDA JENŐ.

Lucskos-vizes a szürke járda,
tágranyilt szemmel néznek rám a házak:
ugy figyelik meg a lépésemet,
mely hotorkálva, támolgón siet
és döngve kong az álmos ut során.

Eső után van. Csatornák csobognak,
ködös jegenyék görnyedt sudarán
gyászmadarak zord serege zsigong
Oly furesán ásitának rám a kapuk,
s oly idegenül, mint az éjji gond.

Hej, ha tudnák most itt ezek a házak,
esővert, szürke, düllédő falak,
hogy ki jár köztük vereten, fűtyörészve,
tán síkátorrá szaladnának össze,
hogy az arcomba csodálkozzanak.

Ha ismernék a lelkem ütemét,
mely dalosan a földet csalja táncra
és vijjongón a felhők fele törtet
és ha tudnák: én hogyan szeretem
és palotáknak díszítem fel őket!

Zsátu-szemüket lassan mélyre hunyva
oly hatalmassá álmodnának engem,
amilyenné egy koldus mese-herceg
csak torz, keleti álmokban lehet . . .

(Szatmár, 1926. január 11.)

Beszélnék a virágok

Irta: CSÜRÖS EMILIA.

Leányiskolában, záróünnepélyre. Hat kislány a szereplő, a megfelelő virágjelmezben vagy virágbokréttával.

Rózsák: szeretet.
Szegefű: tudomány.
Margarét: egyszerűség.
Jázmin: imádság.
Liliom: tisztaság.
Árvácska: szerénység (Mind fehér virág).

Rózsák: Ünnepre jöttünk, mi fehérvirágok,
A gyermeklélek fehér ünnepén,
Mely ezt a napot sóvárogva várta
A hosszantartó munka idején.
Eddig a könyvből, szívből, szóból nyertek
Életreszóló szép nagy oktatást,
Most mi is hoztunk napsugaras leckét,
Színből, illathból fehér tanítást.

Én tavasz jöttén bontok nyíló kelyhet,
Mert a szeretet virága vagyok,
S hár királynőnek neveztek el engem,
A napsugár reám csak úgy ragyog,
Mint ezer kis virágára a rétnak,
Mit életre hív langyos kikelet;
De hoztam azért szép, királyi kincset

Örök leckének: ez a szeretet.
Csak akkor lesz szép ez az élet,
Csak úgy találunk boldogságot,
Ha önzetlenül tudunk szeretni
Szülőt, testvért, rokónt, barátot.
S fölénk az Isten áldó keze
Bizonytal mindig ki lesz tárva,
Ha szerető szívünkre talál
A szenvedő, szegény, s az árva.

Jázmin: A szeretet földi szavának
Égbe röppenő szárnyait
Az imádság viszi magasba,
Társa a remény és a hit.
Az én virágom fehér kincse
Az égbe szálló áldozat,
Imádság szimbóluma vagyok,
Ezért bontottam szírmokat.
E földtől föl a menyországig
Nem lesz nagyon hosszú az út,
Bűnökben nem fog elmerülni,
Ki szívből imádkozni tud.

Liliom: E földtől föl a menyországig
Számatalanul sok út vezet,

El se lehet rajt' igazodni,
 Ha fönről nem nyújtanak kezét.
 Leányelkek acélos pajzsa
 A lilomos tisztaság,
 Mélyet vezérlő kincsként adtak
 E földi utra odaát.
 Aki vigyáz rá és megőrzi
 S a lelke hófehér marad,
 Boldog, ha göröngyös is utja,
 Itt lent, a csillagok alatt
 És sohasem fog megbotolni
 Az égbe vivő utakon,
 Ha lelkében örökké nyílik
 A tiszta fehér lilium.

Margarét: Én nem ismerek semmit itten,
 Nekem itt minden idegen,
 Miért is hívtak ide engem,
 Hisz én nem tudok semmit sem.
 Én sosem láttam díszes kertet,
 Az én hazám a tarka rét,
 Mit is mondhatna hát magáról
 Az igénytelen margarét?
 Én szeretek ott minden fűszálat,
 Testvérem minden vadvirág,
 El közülök én sosem vágytam,
 Bármily szép és nagy a világ.
 Egyszerű virág életemben
 Nagyon, nagyon boldog vagyok,
 Követésre méltó példának
 Egyebet én nem mondhatok.

Szegfű: Magas kőfalak tövében,
 Tudós kertész keze alatt,
 Életre csókolt a napfény,
 Aztán nyugovóra haladt.
 És azóta sokszor virradt,
 Sokszor szállott le az este,
 Csalogány dalolt az ágon,
 Majd a villásfarku fecske,
 Felhő szállt a fényes égen,
 Csillag hullt az éjszakában,
 Elszédültem, elmerengtem
 Sokszor eme nagy csodákban.
 Kérdeztem az öreg fáktól,
 Zöldmohás régi kövektől:
 „Honnan jön ez a sok szépség?
 Naptól? Holdtól? Fellegektől?”
 A zöldmohás régi nagy kő
 Szükszavun csak ennyit mondott:
 „Ez a tudománynak dolga,
 Neked ne legyen rá gondod.”
 Az öreg fa fejét rázva
 Suttogva szólt: „Szólni ehhez
 Csak azt lehet, a tudomány
 Elvezet a jó Istenhez!”

Édes kicsi galambocskám!

Azóta életem célja
 Egyre jobban nemesedni,
 Szépségben és tudományban
 Az Istenhez közeledni.

Árvácska: Ilyen illatos, díszes társaságban
 En megszólalni is alig merek.
 Egy ilyen szimpla, árva, kis virágtól
 Mit is tanulnának az emberek?
 Hisz én mindig csak akkor vagyok boldog
 Ha más virág tövéhez simulok.
 Magamra hagyva halálra sápadnék.
 Én csak hűs árnyékban virulhatok.
 A más öröme vigasztal meg engem,
 A más bánatát én megkönyvezem;
 Nagy virágok közt — hogy én árva lettem

Szeretem őket -- s így elfeledem.
S míg a pompázó szirmok illatának
Hódol dicsérve az egész világ,
Én boldog vagyok, ékes rózsaaág.
Nekem a lepke, méh látogatása
Ritka ajándék, gyönyörű öröm,
Boldogan adom nekik át a mézemet,
S hogy rám találtak, -- azt megköszönöm.
Boldogságot hát tanulhattok tőlem,
Mert minden jó, mit Isten ránk bocsájt,
A nehéz sorsot derülten viselni
Figyeljétek meg a kis árvácskát.

Rózsa: Ime, feltártuk mindnyájan kincsünk,
S ha akarjátok, tiétek lehet.
Viráglélekkel, poros uton járva,
Igy lehet élni, fehér életet.
És ha zivatar tombol a felhőkben
S a zápor nyomán felfröccsen a sár,
A fehérségen foltot ez se ejtsen,
Hanem a lélek szabadon lehessen
Az égbe visszaröppenő sugár.

(Kolozsvár.)

Tavaszi reggel

Irta MARKOVITS EDITH

Hajnalodott. Az ég biborszínű lett. Az erdő
ébredezett. Halk sóhajtás remegtette meg az
ágakat.

És fölkel a nap: arany sugarai besurrantak
az erdőbe és halk hang suhant végig a fák fe-
lett: Ébredjétek! Ébredjétek!

A tölgy ágai meghajoltak, mintha mondta
volna: Lássátok, kevély emberek, az Isten előtt
én is meghajtom koronás fejemet! A fenyő hű-
séget jelképező zöld ruháját is meglobogtatta az
erdei szellő. Az ibolya kidörzsölte az álmat kék
szemeéskéiből. A csipkerózsa egyik virágjában
egy méh maradt tegnap este és mivel a sötétben
fejt haza menni, hát a jószívű csipkerózsa meg-
engedte, hogy ott töltsse az éjszakát. Most felb-
rút és hálálkodva szállt haza. A jácint kék vi-
ragai egymáshoz verődtek, az orgona fűrtői fel-
egyenesedtek. Most egyszerre halk zsongás-bon-
gás támadt: a gyöngyvirág fehér csengői ütőd-
tek egymáshoz és csodaszép dallam zengett vé-
gig az erdőn. A gyöngyvirág az erdő harangozó-
ja. Most megmosdott egy harmatesepben és
gyönyörködve figyelt a madarak énekére. Az
egész erdőn végig hangzott az ébredő madarak
dala, kik énekükkel köszönték meg Istennek a
levegőt, mit beszívnak, a napot, mely oly szépen
süt rájuk.

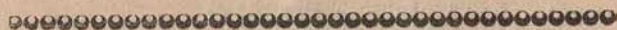
A madarak háladala, Isten dicsőítő nótája a
legszebb hang a világon. Érezték ezt a fák és vi-
ragok is, mert áhítatos csendben figyeltek. O-
lyan volt az erdő, mint a templom, ahová még
nem hatott el a rossz emberek lármája. Itt még

tisztán, fehéren állt az oltár. Itt még csak fák,
füvek, virágok, madarak és a kristálytisza pa-
tak csobogása imádkozott Istenhez.

Egyszerre durva léptek közeledése hangzott
és egyidejűleg hatalmas dörrenés rázta meg a
fák ágait. Megjelent a föld legfőbb ura: az em-
ber. És a lövés után a legszebben daloló madár
holtan esett a földre. Csak most tünt elő a va-
dász a bokrok mögül. Az erdő csendes, néma
lett. A madarak elhallgattak, a virágok ijedten
huzódtak a fák, bokrok mögé.

A vadász morogva vette fel a megölt mada-
rát. Haragudott, hogy csak ilyen kicsit ejtett el.
Amint eltávozott, durva lépteit alatti zörgött a
haraszt. Aztán, amikor ez is elhangzott, csend
lett az erdőben, csak a gyorsan felejtő kakuk
kiáltotta hangosan: „Kakuk! Kakuk! Kakuk!”

(Vulkán.)

Pulyka és lúd

Pulyka mondja: rút, rút, rút,
Rút, rút, rút, rút mind a lúd!
Nyomba visszavág a lúd:
Te vagy a rút, rút, rút, rútt

Egészen nap így veszekednek,
Közbe-közbe verekednek,
Egymást tépi pulyka, lúd . . .
Mindakettő jaj, de rút!

Veréb Jankó, mint bohóc

Egy szép tavaszi, nyári, őszi, téli, a sok közül nem tudom, milyen délután Veréb Jankó a cirkusz előtt settenkedett. Persze, szeretett volna bejutni a lurkó, de hiába tapogatta a lajbi zsebét: még egy megveszekedett filléres sem volt benne. Szerencséjére, megpillantotta a cirkuszos s mondta:

— Ejnye, de nekem való pofád van, te fiu! Nem állnál be hozzám?

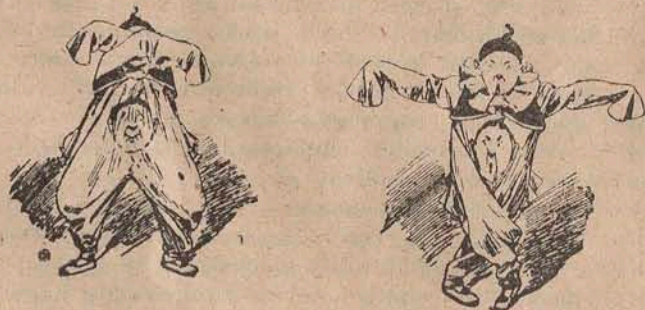
— Hogyne, — mondá Jankó.

Még az este fedlépett Jankó. Még pedig mint bohóc. A bohóc-ruhára szénnel rajzolta a cirkuszos Jankó pofikáját, egy-kettőre betanította hogy micsoda pofikát vágjon. Ugyanekkor, a szerint, amilyen pofát vágott, kellett a bohóceruhát öszy szébb vagy széjjel húzni, hogy az igazi pofikával a rajzolt pofika egyet mutasson.

Hát most csak nézzetek, hogy változik Jankó igazi és rajzolt pofikája.

— Tetszik látni, hölgyeim és uraim, — mutatta be Jankót a cirkuszos, — ugy-e, ez egy rendes, kedves jó gyermek pofikája?

— Nemde, mintha most azon tünődnék, hogy mi huncutságot eszeljen ki?

— Ahá! Már ki is eszelt valamit, mert a füléig húzódik a szája. Nemde, mily édesen vigyorg a lelkem?

— Nini, de megrökönyödött! Ugy látszik, nem sült el a terve.

— Sőt ha jól látom, szörnyen meg van rémulve. Csak nem lát valami szörnyeteget?

— Mit!? Azt hittem, hogy tigris, s hát csak egy maeska! — mondja a kedves fiu, — Szóval, amint tetszik látni, szörnyen fel van háborodva.

— Sőt, amint tetszik látni, most már gögösen büszkén tekiint szét: Hadd lám, ki mer velem kikötni?

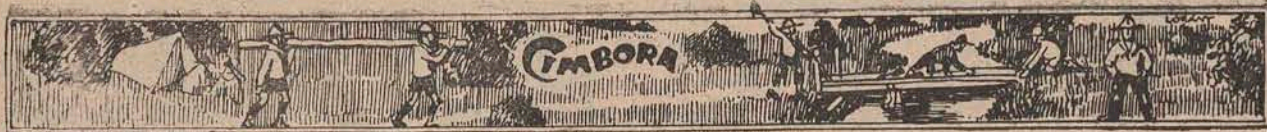
— Ohó! Hé Jankó, hová, hová? — kiált a cirkuszos. De Jankó egy-kettőre kiszaladt a cirkuszból, úgy kiáltja vissza:

— Elég volt már! Nem magyar fiunak való ez!

Persze, könnyen beszélt a huncfut. Ingyen látta a cirkuszi komédiát.

Elek nagyapó.

Beszámoló a nyári vakációról

Kedves Elek Nagypól!

Ismét itt van a nyári vakáció s a Cimborában ismét ott a pályázat. Én már több éven át láttam a pályázat hirdetését s azután az eredményt is, de bár egyik legrégebbi olvasója vagyok a Cimborának, mégsem pályáztam idáig. Most azonban kedvet kaptam, annál is inkább, mert már rég nem irtam Nagypónak. Előre becsátom, hogy nem a kitűzött pályadíjak vettek rá a résztvételre, hanem régebbi levelezőim, kik már a tavaly is sokszor kérdezték, hogy mért nem számolok be. De hisz én nem is vagyok diák s nekem nincs vakációm most, s így nincs is miről beszámolnom. Ám, a nyár folyamán egyszer kirándultunk a hegyek közé, erről számolok be.

Korán reggel indultunk el s néhány órai gyaloglás után messze kiinn voltunk a szabadban, távol a város por- és füstfelleges utcáitól, legalább egy napra kilopva magunkat az egészségtelen környezetből. Megérkezésünk után pihenni ültünk le, s nemsokára keleten a Nap aranykoronáját láttuk elbukkanni, még gyenge sugaraival szeliden és jóságosan simogatva végig a természet fenséges alkotásait. Gyenge szellő vonult végig, mire az erdő zordon fenyőfái — mintha egy titkos jel megadására vártak volna — egyszerre susogni kezdtek, majd mélyen meghajoltak, mintha ők is a felkelő Napot üdvözölnék. Ugyanakkor a szellő szárnyain repülve fülünkhöz ért a távolabb legelésző juhnyáj kolompolása, mely ugy hallatszott a messzeségből, mintha egy távolabbi falu templomának aranycsengésü harangszava lenne. Vagy hogy is nevezhetném meg szebben ezt az isteni zenét, amelyet a juhok nyakába kötött egyszerű kis rézkolomp és a juhászlegény tilinkójának mélabus hangja hallat. A fűszálakon még ott csillog a harmatesepp, mint megannyi gyémánt szemecske. S mind ez olybá tünt fel, mintha a fűszálak lennének a természet alkotta templomban ülő emberek, kiknek a fenséges templomi zenétől könnybe lábadt a szemök. A madarak jókedvűen csicseregtek a fákon, mintha a Mindenhatóhoz küldenék fohásukat; hálát adva, hogy megtartotta őket s tovább is élvezhetik drága szabadságukat. Majd egy héja keringett fölöttünk, méltóságáteljesen csapkodva szárnyaival és ismert

hangját hallatva, mire a madarak szétröppentek és siettek fészkeikhez, utközben egy-egy kis bogarat elfogva, amelyre már csőrüket tátoztatva vártak a telhetetlen fiókák.

Legelőbb egy rigó bujt elő s óvatosan körültekintett, majd fütytyentve tovább röpült, mintha jelt adott volna, hogy a veszély már elmúlt. Nemsokára ismét hallhatóvá lett a madarak csicseregése, de mintha most már másképen csicseregének. Mintha beszélgetnének egymással azon a csodás nyelven, amelyet ember meg nem ért. Az egyik fán megszólal egy rigó, amelyre a szomszéd fáról érkezett válasz s így folytatták. Végre is nagy ricsajt csapva mind felröppentek.

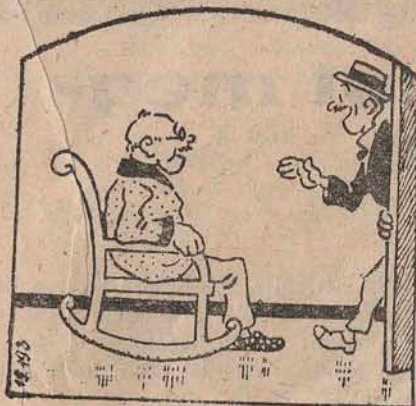
E gyönyörű panorámába annyira belemélyedtünk, hogy észre sem vettük s a nap már jó magasan járt a kék égbolton. Fölszedtük magunkat és tovább mentünk. Már késő délutánra járt az idő, amikor egy elhagyott kunyhóra bukkantunk. Gyönyörű kilátásunk volt innen. Óriási fenyőfák övezték körül azt a kis tisztást, amelyen a kunyhó állt. Később tüzet raktunk s fölülte nyáron szalonnát süttöttünk, amit jóízűen fogyasztottunk el, mert bizony a sok gyaloglás után jól esett. Majd zöld fenyőágakat hordtunk össze a kunyhóba s erre dőlünk pihenni. A kunyhó résein keresztül éppen az előttünk álló hegyeket láttuk, melyek érintkezése által képződött völgyben egy kristály vizű kis hegyipatak szaladt le nagy robajjal. Ugy látszott, mintha a két hegyóriást egy keskeny kis ezüst szalag választaná el egymástól.

A madarak egyideig jókedvűen csicseregtek és röpködtek, majd lassan elmaradt a csicseregésük, mintha ők is délutáni pihenőre tértek volna. Tőlünk nem messze lehetett egy legelésző nyáj, s most egész tisztán hallottuk a juhak egykedvű kolompolását s a juhász mélabus dudolását. Azonban érthetetlen előttem, hogy miért olyan mélabus dalokat dudolt a juhász? Talán nem örül annak, hogy a hegyek, a fák és azok a kedves kis éneklő madarak között lehet kint, a fenséges természetben?

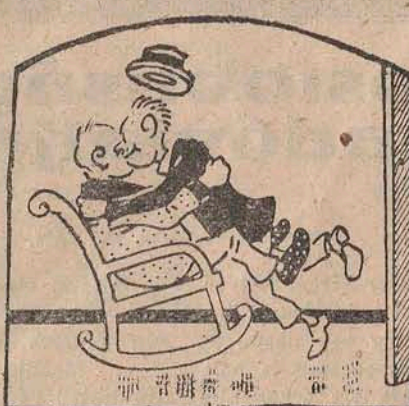
A Nap már lemenőben volt, s mi is haza indultunk. Még egyszer visszatekintve láttuk, hogy a Nap lenyugodni készülő gyenge sugaraival arany glóriát von a hótól még foltos hátú hegyek

A szeleburdi unokaöccs

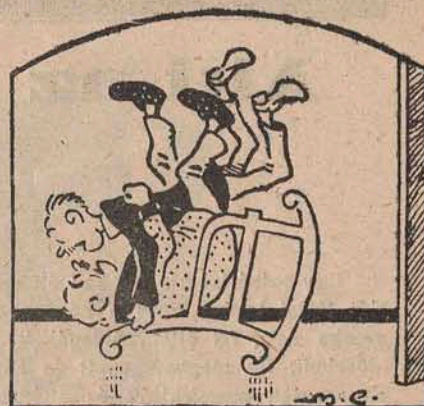
Heves indulatkitörés 3 képen

Édes, drága Tóni bácsi...

nem tudom elmondani,
milyen boldog vagyok...

hogy viszont... hoopp!... láthatom!

csúcsai körül, s az előbbi kis hegyipatak helyett amelyet ezüst sávnak varázsolt át a nap sugara, most már széles aranyzalagnak nevezhetem a távoli hegyekből eredő folyót, mely a városon is végig szalad. Utközben kedvesen mosolygó ibolyákat szedve, jókedvűen énekeltünk az oly kellemesen eltöltött nap örömeire. Lassan haladva nemsokára hazaérkeztünk, de már ekkor jó mélyen járhatott a Nap a pupos hátú hegyek mögött.

(Petrozsény, 1926.)

Sonn Imre.

Kedves Elek Nagypapó!

Az idei beszámolómnál talán egy kicsit hosszúra nyúlik, de azt hiszem, az nem baj. Miután ipariskolába járok, hosszabb az iskolai év, mint a többi cimboráké, akik talán a gimnáziumba vagy esetleg elemibe járnak. Tehát július 14-én az iskolatársaimmal és tanáraimmal együtt elindultunk megnézni Nagybánya vidékét. Az nap bizony nagy meleg volt, habár vonaton mentünk. Innen elindultunk reggel 8 órakor és 10 és fél órakor már Bányán is voltunk. Legelőször is a vonattól bejöttünk egy fűrészgárba mentünk. Itt láttunk két függőleges fűrészt vagyis az úgynevezett gattereket. A széjjel vágott deszkákat a szárítóba viszik, ahol az összevágott rönkök kiszáradnak. Megnéztük azután a gépházat, ahol volt egy óriási gőzgép, amelyiket petróleummal és préselt fűrészpórral fűtöttek. Itt más nem volt mit megnézni, tovább mentünk.

A második állomásunk a román gimnázium volt. Itt megnéztük a fizikai, természetrajzi szertárakat és a vegytani laboratóriumot. Most már déli egy óra volt s elmentünk a gimnázium internátusába, ahol lepakolóztunk. Az igazgató úrnak engedélyt kért, hogy megnézhessük az egyik bányát és kohót. Ehesen is kimentünk a egyik bányába, vagyis a bánya mellé, mert a bányában igen nagy hideg volt. Ez az aranybánya sokkal

kisebb, mint a másik. Itten a munkások bemennek korán reggel és egész déli egy óráig folyton csakányozzák a hogy belsejét. Egy ló azután 2-3 kicsi kocsiban kihozza az ásványt és viszi a kohóba. Itten külön válasszák a száraz és vizes ásványt. Már igazán igen éhesek voltunk, de azért még megnéztük a kohót, amit én itt nem írok le, mert igen hosszadalmas lenne.

Innen lementünk a ligetbe, ahol láttuk a szép fenyvest és itt a saját emlékeimből megebedeltünk. Aztán elmentünk Fernezelyre, a Phoenix kénsvágyárba és igen modern kohóba, este pedig énekelve mentünk le Bányára és közben meg is fűrdtünk a Zazarban. Közben voltunk a villanytelepen is. Másnap kimentünk Felsőbányára, itt is láttuk az aranybányát és a Bodi-tót, ahová egy tíz kilométeres serpentin út vezet fel. Másnap délután aztán visszamentünk Bányára és megnéztük az üveghutát, amit igazán érdemes volt megnézni és értelemnek tartom én is, hogy leírjam, hogyan gyártják a sörös üvegeket, lámpa üvegeket, kisebb-nagyobb orvosságos üvegeket. Tehát: az előkészített anyagot nagy kemencékben felolvasztják. A munkások méter hosszú lyukas rudakat mártanak bele az izzó folyadékba, felvesznek egy bizonyos masszát, amit az üveg nagyságtól függ és fújják. Ha az üvegnek nagyoknak kell lennie akkor meglóbálják egy kicsit a botot és bele engedik egy bizonyos formába, amit egy 5-6 éves gyermek kezel. Egy pár pillanatig még fújják a formában és azután kész az üveg. Amikor már kivették a formából, akkor egy kicsit tűz fölé tartják, hogy megedződjön. Ezután már igazán csak a csomagolás hiányzik, hogy elküldhessék.

Innen hogy eljöttünk, máshol nem is voltunk, hanem másnap reggel vonatra ültünk és jöttünk hazafelé és így az én beszámolómnak is be kell végezzem. Lehet, hogy nem egy bányai cimborára fog az én beszámolómból ráismerni.

Kérem, kedves Elek nagypapó, esetleges hibáim szíves elnézését, mert évek óta román tanuló vagyok. (Szilágyesek.)

Szilágyi László IV. o. t.

Aki az ostobaságot megadóztatja

— Orosz mese. —

Elmondja: VAJDA ISTVAN.

Egy szibériai kis faluban élt egyszer három testvér. Két fiatal legény, meg a nénjük, aki már bizony öregecske volt. Itt éltek, éldegéltek, amíg egy napon az idősebbik fiu megbetegedett és rövidesen meg is halt. Keservesen megsírátták és a kisebbik fiu sehogysem érezte magát otthon a bátyja nélkül. Elment hát szerencsét próbálni.

Vagy három nappal azután, hogy a kisebbik fiu utnak indult, vándor kopogtatott a ház ajtaján és éjjeli szállást kért.

— Kerülj beljebb, fáradt vándor és pihend ki magad nálunk. Honnan kerülsz erre mifelénk?

— Én? A másvilágról jövök.

— Igazán? Az én kedves bátyám is nem rég halt meg, találkoztál tán vele odaát?

— Hogyne! Egy szobában lakunk a másvilágon.

— Hát hogy megy a sora?

— Pásztorokodik. Őrzi a gólyákat.

— Az bizony nehéz munka lehet.

— Az ám! A gólyák mindig bemászálnak a süri bozóthba!

— Ejnye, ejnye! Bizonyosan elnyítt már a ruhája

— Hallod-e, vándor, van itt nekem tiz ról jó posztóm, meg tiz ezüst tallérom, vidd el neki, ha visszamez. Ne járjon odaát se rongyosan . . .

— Szívesen, öreganyó.

Nem sokkal ezután hazatért a kisebbik fiu.

— Adj Isten, néném!

— Hozott Isten, öcsém! Járt itt nemrégiben egy szegény vándor a másvilágról. Azt mesélte a boldogult bátyádról, hogy gólyapásztor a tulvilágon és csupa rongy a ruhája. Adtam neki egy ruhára való posztót, meg tiz tallért, miért ne járjon rendesen is szegény. lalkem . . .

— Ugy, ugy, — mondta a fiu, — hát Isten megáldjon néném. Elmegyek megint világgá. Ha talállok nálad ostobább embert visszajövök. De ha nem, sohasem látsz többé. Ugy tett, ahogy mondta.

Ment, ment, mendegélt és utjában egy udvarházba jutott. Az udvaron egy kocát látott, amint három malacával hempergett a sárban. Odament a kocához, meghajtotta magát illedelmesen, aztán letérdelt a koca előtt. Meglátta ezt a ház asszonya az ablakon keresztül

és nagyon elesodálkozott rajta, miért térdel ott a parasztleány. Nagyot kacagott rajta s kiküldte a cselédjét, kérdezze meg tőle, mit akar a kocától.

— Mondja csak kend, mit térdel ott a koca előtt. Kérdezteti asszonyom.

— Mondja meg lányom az asszonyának, hogy ez a koca édes testvére a feleségemnek. Holnap lesz a fiam menyegzője, eljöttem hát, hogy meghívjam a lakodalomra. Kérdezd meg urnódet, megengedi-e, hogy holnap vendégül láthassam a sógornómet meg a gyermekeit?

Visszament a leány és amikor elmondotta, mi járásban van a parasztleány, az asszony csak összesapta a kezét:

— Ó a bolond fajzat! A kocát meg a malacait hívja a fia esküvőjére! No de ílyet! No, de legalább nevetünk rajta egyet. Eredj, add fel hamar a bundámat a kocára s fogass be gyorsan a kocsiba, ne menjenek gyalog a lakodalomba.

A kocsis befogott, a kocára ráhúzták a hundát és felpakolták a malacaival együtt. A legény felült melléjük a kocsira és elhajtattott.

Később hazakerült a gazda. Vadászaton volt azalatt. Mikor a felesége meglátta, elébeszaladt és nevetéstől elfulladt hangon mesélte el neki a fura történetet.

— Képzeld csak, fiam! De kár, hogy nem jöttél előbb! Itt járt egy parasztember és elmondotta, hogy a mi kocánk testvére a feleségének. Holnap lesz a fia lakodalma és meghívta a kocát meg a malacait a menyegzőre. Hát hallottál már ilyen bolondot?

— Elengedted a kocát az esküvőre?

— No, hallod? Ha az édes testvére hívja. És hogy ne menjen olyan szegényesen, ráadtam az új bundámat is, és kocsin küldtem el őket.

— Hová való a paraszt?

— Azt bizony nem tudom.

— Látod, látod, asszony, nem bolond az a paraszt! Tuljárt az eszeden.

Nagy mérgesen rohant ki a gazda a házból, felpattant a lovára és rohant a legény után. Az meg, amikor meghallotta, hogy valaki jön utána, gyorsan bevezette a kocsit meg a lovakat a sűrűbe. Aztán levetette a sapkáját, leült az országuton és rászoritotta a kezét.

— Hé, ócsém, szólította meg a földesur, nem láttál erre egy parasztot kocsin? Egy koca meg három malac is volt rajta.

— Láttam, jó uram, de annak bizony már jó ideje.

— Merre ment? Utól érhetem még őket?

— Talán. De errefelé nagyon kanyargós az út és könnyen eltéved az ember. Te meg, ugy-e, nem ismered erre a járást?

— Nem biz én. De te ismered, ugy-e? Ül fel hamar erre a lóra s menj utánuk. Fogd meg azt a gazembert!

— Nem tehetem, uram. Fogtam egy sólymot, itt van a sapkám alatt, arra vigyázok.

— Se baj! Amíg odaleszel, vigyázok én reája.

— Ne haragudj, jó uram, nem lehet. Ha elereszted a sólymot, pokolra küld miattam a gazdám.

— Ne okvetlenülkedj, hé! Mi az ára a sólymodnak?

— Van vagy háromszáz tallér . . .

— Hát, ha elrepül a madár, megfizetem az árát!

— Sehogy sincs ez jól, uram. Most megigéred, hogy őrzöd a sólymot, de ha elrepül véletlenül, megtörtént a baj és nem fizetsz majd érte semmit.

— Ejnye, te hitetlen Tamás! Nesze, fogd itt van a sólymod ára. De aztán most már szedd a sátorfádat!

A legény elvette a pénzt, zsebre vágta, felült a lóra és elvágatott. A földesur pedig leült a földre és nem vette le a szemét a sapkáról.

Várt, várt. Már a nap is nyugovóra tért. De a legény még mindig nem került vissza. A földesur már gyanút fogott.

— Megnézem már milyen sólyom van a sapka alatt? De van-e egyáltalán? Mert ha nincs, akkor én itt ülhetek itéletnapig. Felemelte a sapkát a földről: hát biz az alatt nem volt egy fia madár sem.

— A gazember! Bizonyosan ez csapta be a feleségemet is! Nagy dühösen baktatott haza és majd megpukkadt mérgében.

A legény azalatt szépen hazaért. Utközben folyton fityörésczett.

— No, néném, mégis itthon maradok, mert vannak ám ostobább emberek is, mint te. Ide nézz: semmit sem adtam érte, mégis kocsit, lovastul, kocát, malacot és ráadásul háromszáz tallért kaptam tőlük . . . — mondta és sunyin mosolygott a bajusza alatt . . .

(Szatmár.)

Pázmány Péter

Lengyel Miklós dr. bácsi, a „Magyar Pantheon“ cikksorozat írója elmondotta nektek a múlt számban Pázmány Péter munkásságának nagy jelentőségét irodalmunkban. Egy korhű rajtot is bemutatunk most nektek, hogy képpen is megismerkedjeteK vele.

PÁZMÁNY PÉTER (1570–1637.) esztergomi érsek, a magyar ellenreformáció lelke volt. Az ő nevéhez fűződik a Páztáaneumok (nevelő intézetek) alapítása, ő vette meg a nagyszombati egyetem alapjait. A magyar nyelv mestere volt és az ő érdeme, hogy vitairatainak keresztül széles rétegekkel megismertette a magyar irodalmi nyelvet. Főműve a Hodegus, Isteni igazságra vezérlő kalauz (1613.). Műveit és levelezését a Magyar Tud. Akadémia adta ki könyvalakban. Életrajzát Franknoi Vilmos, történettudós írta meg.

Följebb! Följebb!

— Krónikás adoma —

József császár, kit a magyarok kalaposkirálynak neveztek, merthogy nem koronázta meg magát, gyakran öltözött álruhába, aztán elvegyült a nép közé, hogy saját szemével lássa a nép állapotát, saját fülével hallja panaszait. Többnyire gyalogszerrel járt, egyszer azonban valahol szert tett egy parasztszekérre vett két gebét, s úgy döcögött faluról-falura. Így ért be egy vasárnap délután valamelyik német faluba, de amikor épen beért, hirtelen nagy záporosó kerekedett s az ünneplőruhás emberek hanyathomlok szaladtak be házaikba. Csak egy katona nem menekült fedél alá: ez nagy sietve gyalogolt át a falun, nyilván most szabadult ki a katonaságtól, igyekezett hazafelé.

— Üljön fel, vitéz ur! — szölitotta meg a császár. — szívesen haza viszem.

A katona bizony nem is kéréte magát, felült a császár mellé, aztán csakhamar beszélgetésbe eredtek. Többek közt azt is elbeszélte a katona, hogy pajtása a napokban urasan megvendégelte: mióta a világon van, még olyan ebédet nem kapott.

— Ugyan, mi volt az ebéd? — kérdezte a császár.

— Találja ki, mondotta a katona.

— Káposzta leves?

— Ohó, annál is jobb!

— Borjufej?

— Ohó, annál is jobb!

— Sonka?

— Ohó, annál is jobb. Sült fácán! Én magam lőttem a császár vadaskertjében.

— Igazán?

— Ott bizony. A pajtásom a császár vadőre, az eresztett be a vadaskertbe.

A császár erre semmit sem szólt, csak mosolygott. Egyszerre csak megint megszólalt a katona.

— Ejnye, no, el is felejtettem kérdezni: mi a maga becsületes neve?

— Találja ki, felelte a császár jókedvűen.

— Hát azt ugyan hogy találjam ki? Volt maga katona?

— Most is az vagyok.

— Közkatona?

— Följebb!

— Káplár?

— Följebb!

— Hadnagy?

— Följebb, följebb!

— Talán csak nem kapitány?

— Följebb, följebb!

— Talán csak nem generális?

— No, no, egy kicsit még följebb!

— Akkor maga a császár! — kiáltott rémulten a katona s le akart ugrani a szekérről.

— Ohó, fogta meg a császár a katonát s visszatülte maga mellé. — Megigérttem, hogy hazaviszlek, hát csak maradj itt mellettem.

Mit teheteit szegény katona, ott maradt a császár mellett, az meg mondta neki jóságosan:

— Hallod-e, fiam, máskor légy óvatosabb. Ne lőjj fácánt a gazda engedelmé nélkül s ne beszélj bizalmasan a barátaidról a legelső idegennek, akivel találkozol.

(Kisbaczon.)

Elek nagyapó

A Cimbora sorsjátéka

szépen halad előre! A buzgó kis unokák változatlan szorgalommal és igyekezettel verbuválják az „új unokákat“ a Cimbora seregébe, mert jól tudják, hogy minél nagyobb ez a kis olvasóereg, annál szebb, jobb, tartalmasabb lesz a kedvenc lapjuk, a Cimbora.

Az eddigieken kívül a következők szereztek új előfizetőket:

KÉT ELŐFIZETŐT SZERZETT:

Benedek Edith, Bukarest, 235. sz. sorsjegy.

EGY ELŐFIZETŐT SZERZETT:

Egri Annus, Biharszéplak 228. sz. sorsjegy.

Kernus András, Nagyvárad, 229. sz. sorsjegy.

Cedli Dóri, Nagy-Szent-Miklós, 230. sz. sorsjegy.

Bodnár Ferike, Nagyszalonta, 231. sz. sorsjegy.

Salamon Zoli, Aranyosgyéres, 232. sz. sorsjegy.

Szentpályi testvérek, Aranyosgyéres, 233. sz. sorsjegy.

Wechsler Baudi, Belényes, 234. sz. sorsjegy.

Bartos Margit, Torda, 236. sz. sorsjegy.

Cseklányi János, Lupény, 237. sz. sorsjegy.

Igyekeztek, kis cimboráim, hogy minél hamarabb huzásra kerüljön a sor!

Nagyon szeretnénk, ha gyermekszobátok ajtaján mindenkor pontosan bekopogtatna a Cimbora! Eppen ezért arra kérünk benneteket, hogy aki még nem fizetett elő vagy akinek lejárt az előfizetése, az figyelmeztesse és kérje meg szüleit, hogy az előfizetési díjat sürgősen küldje be a Cimbora kiadóhivatalába.

BEETHOVEN

Az ezerkilencszázhuszonhetedik esztendő jelentős évszám a tudomány és a művészet történetében. Több nemzet ül jubileumot ebben az évben és megemlékezik egy-egy nagy szülöttéről, aki évtizedek, évszázadok előtt élt s életével, munkásságával és alkotásaival maradandóvá tette nevét az utókor számára. A németek nemrég ülték meg Pestalozzi, a világhírű pedagógus halálának százéves jubileumát; ebben az esztendőben van 250 éve annak, hogy Spinoza, a nagy holland származású filozófus, annak munkája ma is alapvető a filozófia történetében, elkötözött az élők sorából. Nekünk, magyaroknak is jelentős ez az évszám: ebben az évben lett volna Ady Endre, a modern magyar líra kimagasló alakja ötven esztendő; most száz esztendeje született Vajda János, a magyar rapszódikus líra egyik markáns egyénisége és az idén kerül a sor Zichy Mihálynak, a nagy magyar festő születésének százéves évfordulójára is.

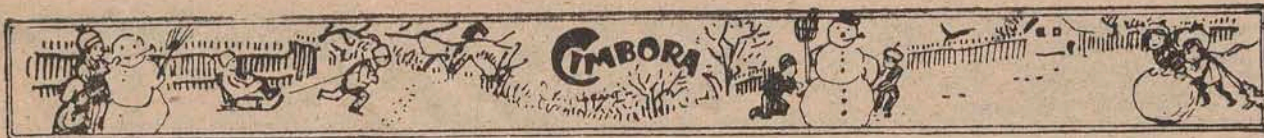
A legnagyobb ünnepélyességgel azonban von Beethoven Lajos német zeneköltő halálának százéves évfordulójára készül a világ. Az ünneplésben kivétel nélkül kiveszi részét minden nemzet, mert Beethoven művészte nem ismer nemzetet, országot, fajt: Beethoven mindenkié és az évfordulót áhitattal ülik meg mindenütt, ahol a zenét, a művészetek legnagyobbikát, kultiválják.

Beethoven német zeneszerző volt, de családja flamand eredetű. Születése napját pontosan nem tudjuk. Még most is sokat vitatkoznak afelett, Annyi bizonyos, hogy 1770. dec. 17-én keresztelték meg Bonnban. Valószínű tehát, hogy december 16-án született. Beethoven nagyapja a kölni választófejedelem udvari énekese majd karmestere volt. Sok gyermek született, akik azonban mind korán elhaltak, s csak János fiát nevelhette fel. Ő volt a nagy Beethoven apja. Az apa szintén muzsikos, tenorista volt. Szellemileg közepes, erkölcsi leg züllesre hajló, iszákos ember.

A Beethoven család szegényes lakása nem volt valami ideális fészek. Mindennap veszekedés volt a házban, melyhez az okot a részegeskedő apa szolgáltatta. Megbontotta a szelid békét ami a jóságos anya, az öreg nagyapa és a gyermekek szívében lappangott. Mert Beethovennek hat testvére volt. Lajos sorrendben másodiknak született. Kivüle csak két fiatalabb öccse, Károly és János maradt életben. — A kis Lajos a szülői házban nem sok vidámságot látott maga körül. Gyermeki szíve csak akkor volt boldog, ha szegény tüdő, jó édes anyja becézgette vagy ha nagyapja eljátszadozott vele. Igen szerette nagyapját, Volt még egy öröme, ha megszólalt a muzsikos ház öreg zongorája. A gyermek sokat settenkedett a varázslatos nagy skatulya körül s sokszor elhallgatta a nagyapja-ujja nyomán támadt csengő hangokat. Egész világ volt neki a zongora és az egész világ muzsikája szunnyadt szívében. Átyja hamar észrevette a gyermek tehetségét s már négyéves korában kezdte zongorára tanítani. Később Pfeiffer Tóbiás, a bonni színház tenoristája vette a kezébe zenei nevelését. Beethoven már kezdetben csodálatos tehetséget mutatott fel. Hamar elterjedt a híre a kis városban: csodagyermeknek tartották.

Nyolcéves korában Kölnben egy udvari hangversenyen kiválólt a gyermek rendkívüli talentuma és ettől kezdve Van den Eeden udvari orgonista veszi a kezé alá. A kis Beethoven híre Bonnban nőttön-nő. Tizenkét éves korában az udvari zenekarba kerül és a város több jeles pedagógusa oktatja a különböző hangszereken való játékra. De a kenyérkereset és zenetanulás minden idejét lefoglalják úgy, hogy rendszeresebb iskolai tanulmányokra idő nem is marad. Később, mint ifjú, pótolja a hiányokat, de például számolni és írni sohasem tanult meg jól.

Tizennégy éves korában írja meg első szerzeményét. Ugyanebben az évben több zongoradarabot, egy orgona-fugát és néhány dalt szerez. Bonni idejéből még több

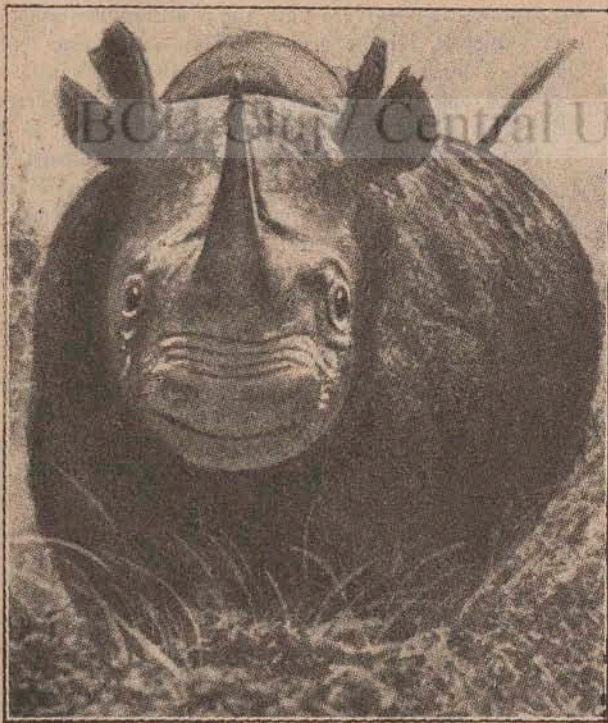
műve maradt fenn, de ezek nem jelentősek, legfeljebb érdekesek.

Kivételes talentuma szülővárosában sok jó állást szerzett neki. Pártfogói a kölni választófejedelemet is megnyerték számára (három szonátáját ajánlotta neki). Pártfogói segítségével aztán a tizenhat éves ifju megláthatta az akkori zenei élet centrumát, minden muzsikós vágyakozásának végcélját: Bécsét. 1786-ban Bécsbe kerül, majd 1792. végleg ott telepszik le s ez a változás teszi lehetővé, hogy a tehetsége hirtelen kibonthassa szárnyait és zsenijének ereje meghódíthassa a várost, amely akkor Európa zenei központja volt.

(Folytatjuk.)

Mi ujság?

Érdekes hírek a világ minden tájáról.

A jelényképezett orrszarvu. Néhány hónap előtt egy angol expedíció tért vissza Afrikából, amely az ottani állatvilág kikutatását tűzte ki feladatául. Képztek egy óriási orrszarvut mutat be nektek, mely rémülten bánt az öt tizenhárom méter közelségből fotografáló kutatóra. Az expedíció egyik tagja naplójában azt jegyezte fel az érdekes felvételtől, hogy rinocerosz, amely, mint

ismeretes az elefánt után a legnagyobb szárazföldi emlős állat, barátságosan bevárta a felvételt, azután ész nélkül, rémülten menekült. A fotografus néhány bitor kíséreléssel követte az orrszarvu nyomát, amelyet a kb. 3000 kg. súlyu hatalmas állat a bozótban taposott. Csak egy nappal később érték utól, amint éppen vigau hegyergőzött az iszapban. Ott aztán zsákmányául esett a pompás angol fegyverekkel felszerelt kutatóknak.

Villamos fűtésű ruhák. Hát ilyen is van? — kerlik. — Hogyne! A mindennapi életben, persze, nem használja senki, nem beszélve arról, hogy rövid idővel ez előtt még nem is volt ilyesmi. Most azonban, a felfedezések századában, ezt is kitalálta egy ötletes angol. s különösen a repülők örvendenek ennek a nagyszerű felfedezésnek. Fűtött keztükét és fűtött lábvédőket már ez előtt is ismertek. Most azonban ugyanazon rendszer szerint a repülők által használt vastag prémbundákba elektromos árammal fűtött apró melegítő-párnákat varrnak be, melyeket a repülőgépekben elhelyezett akkumulátorból vagy erős battriából táplálnak. Most tehát a repülőknek, akiknek a magasabb régiókban erős hidegekkel kell megküzdeniök, nincs másra szükségük, minthogy egy ilyen elektromos bundával keztükkel és lábvédőkkel szereljük fel magukat s akkor kifognak a legnagyobb hidegen is. Felfedezőjüknök most az a terve, hogy olyan fűthető kabátot találjon fel, amelyet a földön járó emberek is viselhetnek. Ezek a kabátok a repülőbundához hasonlóan otthon megtölthetők lennének villamos árammal és órákon keresztül ugy melegítenék az embert, mint egy kicsi, jól fűtő kályha.

A farkaskölyök cserkészlet

Írta: LAJOS BÁCSI.

Az eddig elmondottak alapján talán a „Cimbora” minden olvasója kedvet kapott a cserkészethez. Illő tehát, hogy a farkaskölyök cserkészlet kiépítési szabályait részletesen is leközzöljük.

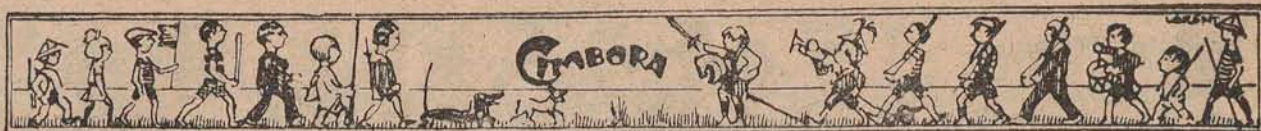
Az a fiu, aki farkaskölyök akar lenni, kell, hogy nyolcadik életévét nap szerint betöltse s legalább 5 és legfeljebb 6 havi próbaidőt álljon ki s hogy viselkedése otthon, az iskolában és a közös munkában kifogástalan legyen.

A próbaidő alatt megtanulja a jelszót, a törvényt és az ígéretet, tudja kívülről a törvény-magyarazó verseket.

A farkaskölyök jelszava: „Tedd, ami tőled telik!”

A farkaskölyök négy törvénye és törvény-magyarazó versei a következők:

1. A farkaskölyök követi a vezérfarkas példáját és engedelmeskedik neki.

A SZÓRÁKOZOTT
MŰTŐHÁZ
Szabó I.

Szabó István
(Marosvásár-
hely) rajza a
Cimbora pá-
lyázatára. —

Kövesd a vezér példáját.
Tedd, amit szivedre köt.
Lerd el szeme pillantását.
Mondd el bajod, örömed.
S még ha észre sem veszik:
Tedd, ami tőled telik!

2. A farkaskölyök kitaró és türelmes.

Testvér! Sohse légy te tétlen.
Játszsz, tanulj, alkóss, csinálj.
Hogyha nem megy s az elromlik.
Munkád felén meg ne állj!
Kitarásod győz majd végre...!
Légy te mások mintaképe!

3. A farkaskölyök derült lélekkel figyeli a világot.

Láb, mely hangtalanul lépked.
Szem, mely mindig mindent lát.
Fül, mely hallja, szél ha rezdül.
Szív, mely érzi más baját.
Derült szívéü testvérünk!
Erről mind rád ismerünk!

4. A farkaskölyök az egész világ kis barátja

Testvér, ki senkit sem bántasz,
S a bántódnak megbocsátsz.
Állatot, ki sohse kintasz
S segítsz, alkalmat ha látsz.

Te vagy: — azt mindenki látja —
Egész világ kis barátja.

Az ígétet pedig így szól:

„Én... (törzsbeli név)... ígérem, hogy a-
mennyiben tőlem telik, hü leszek Istenhez, ha-
zámhoz és a törzs törvényeihez; iparkodni fogok
mindennap tenni valami jót”.

Ha két farkaskölyök találkozik egymással,
vagy cserkésszel, felmutatják a titkos jelt (fel-
felé, Y alakban tartott jobb mutató és középső
ujj, míg a hüvelyk ujj hegyét rányomjuk a ten-
nyér felé hajlitott gyűrűs és kis ujjra) s ezt
mondják: „Tedd, ami tőled telik!” — A válasz:
ugyanaz. De ha vezetővel találkozik, azt mondja:
„Megteszem, ami tőlem telik!” — A válasz: pe-
dig: ilyenkor ez: „Bizom benned!”

A farkastörzs (csapat) vezetője a vezérfar-
kas (lehet férfi vagy nő). A farkastörzs feloszlik
falkákra (20 farkaskölyök, 2—4 család). Vezető-
jük az öregfarkas (ez is férfi vagy nő legyen!)
A farkas feloszlanak családokra; 5—10 farkas-
kölyök alkot egy családot, vezetőjük a farkas,
aki cserkészfíu legyen. Munkájukat különféle
szertartások közt végzik, amiről legközelebb fo-
gok szólni.

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

Varga Éva, Nagyvárád. Három szerencse ért: 1. Jött a Cimborá. 2. Üzenet volt benne neked. 3. Könyvet nyertél. Most még csak az hiányzik, hogy Őcsike tovább termelje a nadselű gondolatokat. Ez a kívánságod is teljesül. Még az is teljesülhet, hogy meglátogatlak Mezőtúron, ha oda költöztök. — **Némedy Loncika, Lippa.** Könyves szekrényed ajtajára szegezted az arcképemet s így mindig látod, ha a szekrénybe nyulsz. Én is szeretnélek látni téged, de nekem már nehéz az utazás. Azt hiszem, könnyebb volna neked Kisbaconba jönni. Háttha egyszer apukának különös jókedve lesz és elhoz? — **Dubb Árpád, Székelyudvarhely.** Amint látom, jól telt a karácsonyi vakációd; sok minden szép és érdekeset láttál Nagyvárádon, meg Réven. S látom azt is, hogy jól írsz, de ajánlom, hogy valamivel nagyobb betűvel írd, nehogy megromoljon az írásod. — **Sipos Béla és Ambrus, Szatmárhegy.** Nagy örömmel olvassátok a Cimborát, mert ezzel gyakoroljátok magatokat a magyar olvasásban. Szeretettel látlak unokáim seregében. — **Albert Annus, Szamosujvár.** Örvendek, hogy te is írsz, de még jobban örvendének, ha minden héten írnál, mert ezzel minden tekintetben javulna az írásod. — **Borsos Samuka, Nagyilonda.** Nagyobb betűkkel és gondosabban írd Samuka s majd meglátod, ugy megszépül az írásod, hogy magad is gyönyörködöl benne. — **Hevesi Gusztáv, Nagyvárád.** Levelet is, ne csak megfajtást! — **Szőke Juci és Piri, Nagyvárád.** Mindakette beteges voltatok s különösen Piriének sokat kell pótolnia. Csak egészség legyen, sikerül majd a pótlás is! — **Papp Imre és Károly, Szatmár.** Ej, de sokáig hallgattatok s most is csak megfajtással adtatok életjelt magatokról. Várom a levelet. — **Nagy Áron, Dédabisztra.** Nem is esnék jól, ha nem nagyapóának szolitanál. Habár kezdő vagy, hibátlan a megfajtás. — **Kovách Piroska, Gyengeyud.** No, csakhogy megkaptad a könyvet! — **Gyenge Dezső, Csikmádéfalva.** Csudálom, hogy későn kapod az újságot, hisz vasut mellett lakol. Nem kell busulnod, mert a februári megfajtás nemesak idejében érkezett meg, de a szerencse is rád mosolygott. — **Komjátszeghi Bözsike, Ha-**

rangláb, Kisküküllőm. Ha nem kaptál választ karácsony előtt irt hosszú leveledre, melyhez a tisztelendő főnöknő lapja is csatolva volt, ez azt jelenti, hogy a leveled elveszett, s nem azt, hogy megharagudtam rád, mert ismeretlenül nagyapónak szólítottál, aminthogy te magad sem hiszed, hogy ezért megharagudtam volna. Hát csak írd, Bözsike, sokszor. Nagy gyönyörűséggel olvastam igen kedves bemutatkozó leveledet, melyet hogy tévedés ne legyen az előfizetés körül továbbítottam a kiadóbácsinak. Rejtvényed sora kerül. — **Parecz Erzsike, Arad.** Megírtad, hogy minden hónapban írsz egy levelet s be is váltod az ígéretedet, aminek azért is örvendek, hogy igen szépen és kedvesen írsz. Látva-látom leveledből, hogy milyen jól érzed magadat a záróban s mennyire szereted a kedves nővéreket. Rajz és beszámoló pályázat minden évben van. Ha nem is utazol el valamerre, akkor is beszámolhatsz a vakációról, mert Aradról sok mindent tudsz, ami olvasótársaidat érdekli. Azt már magam is szeretném, ha egyszer színről-szinre láthatnám aradi unokáimat. Addig is közöld velem pontos címedet. Számrejtvényed sora kerül. — **Jancsó Tibor, Bardocz, Udvarhelym.** A szám- és pótlórejtvényed sora kerül, de igazi levelet is várok ám. — **Kacsó Gázsika, Nyárádselye.** Derék fiu vagy Gázsika! Megígérted, hogy gyakran írsz, s be is váltod ígéretedet. Szeretlek is ezért. Hogyne szeretnélek! — **Gergely Lili és Ibolyka, Nagyvárád.** Dehogy van terhemre a levél. Mennél többször s mennél hosszabb levelet kapok az én unokáimtól, annál nagyobb az örömem. Remélem, helyreállott az egészséged. Lili, s a jövő évben tovább járhatsz a polgáriba. A pótlórejtvényed sora kerül. — **Vektor Iván, Rovine, Aradm.** Bizony, elkallódtak a leveled, mert különben válaszoltam volna. Annak igen örvendek, hogy magadkésztette rámába helyezted az arcképemet, s annak is, hogy Szondy Gyurkival jóbarátságban vagy. Pótlórejtvényed sora kerül, következő leveledben pedig közöld velem Rovine magyar nevét. — **Szepessy Zoltán, Arad.** Megharapta egy kutya a balkezedet. Nem írtad meg, hogy játékból, vagy haragból harapott-e meg. A kiadóbácsi pótolja a 3. számot. — **Szente Béla, Marosvásárhely.** Csak akarnod kell, s ha vigyázol, megjavul a szemed is. Igen szép a te 16 éves nővéredtől, ha felolvassa neked a Cimborát, amikor fáradt a szemed. Nagy szerencséd, hogy édesapád mozgonyvezető s így sok érdekes helyet láthatsz. Majd ird le egyik kirándulásodat. — **Mendelovits Ármán, Gyimesbükk.** Levelet is, ne csak megfajtást.

Kós Balázs és András, Sztána. Nemesak irtatok meséket és verseket, de édesapátok kézisajtó-

ján ki is nyomtattatok 45 példányban a saját kezűleg illusztrált könyvecskét, hogy aztán az árából csikót vegyetek. Derék fiuk vagytok, nagy örömem telik bennetek. Vajha, a nyáron nemcsak titeket látnálak a szatnai erdőben, de a csikókat is s vidám kacagások mellett hallanám az ő nyertését is. — **Guttman Kató, Nagyvárad.**

Dicséretet érdemel az írásod és sorra kerül mind a két számrejtvényed. — **Bary Böske Kolozsvár.**

A kiadóbácsi pótolja a nyert könyvet, s ha van felesleges példány, a múlt évi 2. és a 10., 15., 55—46. számot, de ezeket már valószínűleg pénzért küldi, amint hogy te nem is kívánod ingyen. Annak igen örövendek, hogy felépült a ref. leánygimnázium s most már nektek is van egy szép és tiszta iskolátok s abban a félévi vizsgád szépen sikerült. Kaptam én is Deák Tusitól levelet s kapok bizonyára Benedek Edittől is. S remélem, én is kapok levelet Bucsy Sároltától. Bizony, csudálom, hogy még nem írt. Halász Mancsi is rég hallgat. Biztasd őket. Anyukádnak tolmácsold viszont üdvözlömet, neked pedig mint szorgalmas levélírónak lev. lap ment. — **Kiss Pál, Nagyvárad.** Bizonyos, hogy a postán vészett el a múlt évi 46. számban nyert könyv. Eddig bizonyonnyal pótolta ezt is a kiadóbácsi, meg a múlt évi 47. számot is. — **Pataky Pál, Buzásbocsárd.** Amint sorra került a beszámoló és a rajzod, adomáidból is sorra kerül kettő. — **Horváth Sárka, Vulkán.** Te igazán megérdemled a külön levelet, oly szorgalmas levélíró vagy. A Csodagyerekek történetét kíváncsian várom. — **Debitzky Mihály,**

Marosvásárhely. Nekem is nagy szomorúság, hogy meg kell válnod az ujságtól. Mondanom se kell, hogy továbbra is megtartlak szeretetemben, ezután is szívesen látom leveleidet, sőt ha pontos címedet tudnám, én is írnék neked levelet, édes szomorú unokám. — **Dávid Elza és Gizi.** Ha éjfélkor, amikor legmélyebben alszom, fölébresztenének s megkérdeznék: hol lakik Dávid Elza és Gizi, gondolkodás nélkül megmondanám, s mégsem írom nevetek után, mert rá akarlak szoktatni a levélírás a fontos szabályára. Ugy bizony. Egyébként szeretlek és a rejtvényetek sorra kerül. — **Pályi János, Losonc.** Kétszer is voltál beteg, amiatt nem írtál oly sokáig. No, csakhogy túl vagy azon a csunya spanyolbetegségen. Örövendek, hogy gyönyörködtél a nyert könyvben és sok szép ajándékot kaptál karácsony ünnepén, köztük a Copperfield Dévid-ot, Dickensnek, a nagy angol írónak a halhatatlan könyvét. A nagy anyának és szüleidnek tolmácsold viszontüdvözlömet. — **Buzás Mária, Brassó.** Szeretettel látlak unokáim seregében. Remélem, ott leszel a mesedélutánon. Akkor majd visszaadom azt a csikót, amelyet az én arcképemnek adtál. —

Sófalyv Márta, Nagybánya. Számon tartom az ígéretedet s várom a leveleidet. A rejtvényfejtést csak próbálgasd: majd meglátod, milyen nagy örömet tesz, ha sikerül a megfejtés. — **Göger Lajos, Kolozsvár.** Írtam a kiadóbácsiaak, hogy a regénymellékletet elejétől kezdve újra küldje meg neked, tanácsolom azonban, hogy először szépen vedd ki a mellékletet s aztán vagd fel az ujságot. **Telegdi Veress Tihamér, Marosvásárhely.** Rejtvényeidből választok. Levelet is várok, nem csak rejtvényt. — **Guttman Vera, Nagyvárad.** Ó, az a spanyol, micsoda kellemetlen vendég az! Amiatt nem írtál sokáig. S meglátogatta az egész családot. Remélem, már utilapot kötöttek a talpára. — **Telegdi Veress Lóránt, Marosvásárhely.** A te rejtvényeidből is válogatok, de téled is levelet várok. — **Lukács Tibor, Kolozsvár.** Leveledet elintézés végett továbbítottam a kiadóbácsinak. — **Árvay Gábor és Klári, Nagygyöce.** Levelet is várok, nemcsak megfejtést! — **Borgida Anci, Szatmár.** Nem tudom pontosan megírni, hogy mikor megyek Szatmárra. A rejtvény megjelenésére türelemmel kell várnod, mert rengeteg sok rejtvényt vár közlésre. De ez nem baj, így legalább megtanulod a türelmességet, ami igen szükséges. — **Szente Béla, Kolozsvár.** Az idén lekéstél a beszámolóról a sok tanulás miatt, de a jövő esztendőre ígеред a beszámolót. Csak oszd be az idődet helyesen, s meglátod, hogy jut mindenre, anélkül, hogy este fenn maradjál. Azt igazán jól teszi édes anyád, ha tiltja az estéli levélírást.

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Tábortűz üzen	á 15— leu
Radványi K.: Horog István & Co	„ 15— „
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	„ 10— „
Butykó: Törvénytárgyarázat	„ 15— „
Scherer: Próbaidős cserkészkönyve	„ 15— „
Sztrilich—Mócsy: Tábortűz munkák	„ 20— „
Radványi K.: Napsugárlevétek	„ 15— „
Kovács D.: Ballag már	„ 15— „
Scherer: Cserkészek könyve	„ 15— „

FEJTÖRŐ.

*A sorsolásban való részvételre egy rejtveny megfejtése is jogosít!
A rejtveny megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hó. nap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.*

PÓTLÖREJTVÉNY.

Beküldte: Bary Böske.

- em
- ldal
- agy
- árda
- rma
- ik
- dön
- ózsa
- örgy

Helyesen megfejtve egy magyar hősnek és egy magyar írónak is a nevét kapjuk.

PÓTLÖREJTVÉNY.

Beküldte: Debreceni Pál.

- éter
- mber
- ojas
- röl
- észak
- tal
- ás
- só
- év
- ob
- tto
- ab

Megfejtése egy nagy költő neve.

NÉVREJTVÉNY.

Beküldte: Szőke Béla.

Ádám, Dániel, Lajos, Anna, Jolán, Margit, Ernő, Géza, Zoltán, Aladár, Irma, Sándor, Eszti, Tivadar, Nándor.

E nevek kezdőbetűi egy ismert vers címét adják.

PÓTLÖREJTVÉNY.

Beküldte: Ujfalusi Irén.

- ula
- jj
- illi
- nya
- inom
- lek
- iba
- nek
- ossz
- árom
- dám
- ossz

Egy erdélyi város neve.

NÉVREJTVÉNY.

Beküldte: Donáth Laci.

Mihály, Károly, Izsák, András, Samu, Dániel, Ottó, Árpád, Rezső, Nelli, Kálmán, Anna.

A kezdő betűkből híres erdélyi író nevet kapjuk.

CIMBORA képes heti gyermeklap. Megjelenik havonta háromszor, minden hó 1., 10. és 20.-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Romániában negyedévenként 100 lei, Csehszlovákiában negyedévenként 20 Kc., Magyarországon negyedévenként 3 pengő.

SZERKESZTŐSÉG: Bațanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bațanii-Mare (Nagybaczon), jud. Treiseaune (Háromszék-megye). E címre küldendő a „Cimbora“ részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvenymegfejtések.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare (Szatmár), Strada Mircea cel Mare 3. A kiadóhivatalhoz küldendő a „Cimbora“ előfizetési bejelentései és díjai.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és Lapkiadó.

Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.